ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ G. FEDERICO MANCINI ΠΟΥ ΑΝΑΠΤΥΧΘΗΚΑΝ ΣΤΙΣ 5 ΙΟΥΛΙΟΥ 1983 [1]

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

1. Η σημερινή διαφορά αφορά το ζήτημα κατά πόσο συμβιβάζονται με την κοινοτική νομοθεσία οι εσωτερικές δανικές διατάξεις σχετικά με τους υγειονομικούς ελέγχους των προϊόντων με βάση τις αραχίδες τα οποία εισάγονται από τα άλλα κράτη μέλη. Σας ζητείται να αποφανθείτε αν οι διατάξεις αυτές, οι οποίες επιβάλλουν για την εισαγωγή των εν λόγω προϊόντων ένα συστηματικό υγειονομικό έλεγχο και επιρρίπτουν τις δαπάνες του ελέγχου αυτού στους εισαγωγείς, συμβιβάζονται με τα άρθρα 9 και 13 της συνθήκης, με τα οποία θεσπίζεται η απαγόρευση των δασμών και των επιβαρύνσεων ισοδύναμου αποτελέσματος.

Συνοψίζω τα περιστατικά. Με την απόφαση 7 του υπουργού εσωτερικών, της 7ης Ιανουαρίου 1971, απαγορεύτηκε στη Δανία η πώληση αραχίδων και προϊόντων με βάση τις αραχίδες, εφόσον περιέχουν αφλατοξίνη σε ποσότητες που μπορούν να εντοπιστούν (άρθρο 1). Η αφλατοξίνη είναι μια δηλητηριώδης ουσία που παράγεται από ορισμένους μύκητες υπό ορισμένες συνθήκες θερμοκρασίας και υγρασίας. Για να γίνει αποτελεσματική η απαγόρευση, η δανική ρύθμιση ορίζει ότι τα προαναφερθέντα προϊόντα προελεύσεως τρίτων χωρών ή — και αυτό είναι το σημείο που μας ενδιαφέρει — άλλων κρατών μελών πρέπει να υποστούν έλεγχο σε ιδιωτικό εργαστήριο που ορίζει ο διευθυντής του δημόσιου ινστιτούτου τροφίμων (άρθρο 5, παράγραφος 1). Η δανική ρύθμιση υποχρεώνει κατόπιν τον εισαγωγέα να αποζημιώσει το εργαστήριο που πραγματοποιεί τις δειγματοληψίες και τις αναλύσεις (άρθρο 5, παράγραφος 3). Η αποζημίωση δεν καθορίζεται από το κράτος, αλλά από το ίδιο το εργαστήριο, στο οποίο άλλωστε καταβάλλεται απευθείας.

Με έγγραφο της 28ης Φεβρουαρίου 1980, η Επιτροπή κίνησε κατά της δανικής κυβέρνησης τη διαδικασία του άρθρου 169 της συνθήκης ΕΟΚ, προσάπτοντάς της ότι η επιβολή της υποχρέωσης πληρωμής των υγειονομικών ελέγχων των αραχίδων και των προϊόντων με βάση τις αραχίδες που εισάγονται από άλλα κράτη μέλη αποτελεί επιβάρυνση αποτελέσματος ισοδύναμου με δασμό και εμπίπτει επομένως στην απαγόρευση των άρθρων 9 και επόμενα. Η Επιτροπή κάλεσε στη συνέχεια την ίδια κυβέρνηση να διατυπώσει εντός προθεσμίας δύο μηνών τις παρατηρήσεις της ως προς τη μομφή αυτή. Η δανική κυβέρνηση απάντησε με έγγραφο της 8ης Ιουλίου 1980 της μόνιμης αντιπροσωπείας της στην ΕΟΚ, σύμφωνα με το οποίο η υποχρέωση πληρωμής για τους υγειονομικούς ελέγχους αποτελεί «εσωτερικό φόρο» κατά την έννοια του άρθρου 95, αφού πρόκειται για επιβάρυνση που επιβάλλεται κατά τρόπο συστηματικό σε *όλα* τα προϊόντα της ίδιας κατηγορίας. Για γνωστούς κλιματολογικούς λόγους, προστίθεται δέβαια, στη Δανία δεν παράγονται αραχίδες. Αυτό όμως δεν μεταβάλλει τους όρους του ζητήματος. Πράγματι, εφόσον δεν υπάρχουν αντίστοιχα εγχώρια προϊόντα, ακόμη και η επιβάρυνση που επιβάλλεται μόνο στα εισαγόμενα προϊόντα πρέπει, δάσει της νομολογίας σας, να θεωρηθεί ότι αποτελεί εσωτερικό φόρο που δεν οδηγεί σε διακρίσεις και ότι είναι σύμφωνη με τους κανόνες της συνθήκης.

1 — Μετάφραση από τα ιταλικά.

Επειδή δεν πείστηκε από τα επιχειρήματα αυτά, η Επιτροπή εξέδωσε την επιδαλλόμενη αιτιολογημένη γνώμη (3 Σεπτεμβρίου 1981), με την οποία επιβεβαίωνε την άποψη που είχε εκφράσει αρχικά. Ο δανός εκπρόσωπος επανέλαβε με τη σειρά του (8 Δεκεμβρίου 1981) την άποψη της κυβέρνησής του. Τότε η Επιτροπή άσκησε προσφυγή (26 Μαΐου 1982), με την οποία ζητεί από το Δικαστήριο να αναγνωρίσει ότι το Βασίλειο της Δανίας, επιδάλλοντας τέλος υγειονομικού ελέγχου κατά την εισαγωγή αραχίδων και προϊόντων με δάση τις αραχίδες προελεύσεως άλλων κρατών μελών, παρέδη τα άρθρα 9 και 13 της συνθήκης.

2. Το πρόδλημα που σας έχει υποδληθεί συνίσταται τελικά στο ζήτημα αν η εσωτερική διάταξη που επιρρίπτει στον εισαγωγέα τις δαπάνες του ελέγχου εμπορευμάτων προελεύσεως άλλων κρατών μελών είναι νόμιμη από την άποψη του κοινοτικού δικαίου. Το ζήτημα επομένως δεν είναι — και αυτό χρειάζεται να ειπωθεί αμέσως — να εκτιμηθεί το δανικό σύστημα των υγειονομικών ελέγχων, αλλά, επαναλαμδάνω, απλώς να διαπιστωθεί αν είναι νόμιμη η επιδάρυνση που επιρρίπτεται στους εισαγωγείς.

Όπως έχω ήδη πει, η Δανία υποστηρίζει ότι η επιδάρυνση αυτή απέχει πολύ από το να αποτελεί επιδάρυνση ισοδύναμου αποτελέσματος και ότι αποτελεί εσωτερικό φόρο: επομένως, αντί για τα άρθρα 9 και 13 πρέπει να εφαρμοστεί το άρθρο 95. Η Δανία προδάλλει διάφορα επιχειρήματα για να στηρίξει την άποψη αυτή.

Πρώτον, αμφισδητείται ότι η υποχρέωση πληρωμής των εργαστηρίων στα οποία πραγματοποιούνται οι έλεγχοι αποτελεί φορολογική επιδάρυνση υπό τεχνική έννοια: κατά τη δανική κυδέρνηση, η υποχρέωση αυτή στην πραγματικότητα περιορίζεται στην καταδολή των δαπανών για τη διεξαγωγή του ελέγχου. Η άποψη αυτή είναι τελείως αδάσιμη. Θα ήθελα να υπενθυμίσω ότι, σύμφωνα με τη νομολογία σας, ως επιδάρυνση ισοδύναμου αποτελέσματος κατά την έννοια των άρθρων 9 και 13 της συνθήκης νοείται «οποιαδήποτε χρηματική επιδάρυνση, ανεξάρτητα από την ονομασία της και την τεχνική της είσπραξής της, που επιδάλλεται μονομερώς στα προϊόντα για το λόγο ότι διασχίζουν τα σύνορα» (δλ. απόφαση της 25. 1. 1977, υπόθεση 46/76, Bauhuis κατά Κάτω Χωρών, Racc. 1977, σ. 5, σκέψεις 7/11 — ομοίως μεταξύ άλλων και οι αποφάσεις της 14. 12. 1962, συνεκδ. υποθ. 2 και 3/62, Επιτροπή κατά Λουξεμδούργου και Βελγίου, Racc. 1962, σ. 797, και της 3. 2. 1981, υπόθεση 90/79, Επιτροπή κατά Γαλλίας, Συλλογή 1981, σ. 283).

Αν επομένως η ονομασία και ο τρόπος της είσπραξης της επιδάρυνσης δεν έχουν σημασία, δεν έχει σημασία και το γεγονός ότι, όπως στην περίπτωσή μας, τα ποσά που καταδάλλει ο εισαγωγέας εισπράττονται από ιδιωτικούς οργανισμούς και δεν καταλήγουν στο δημόσιο. Αντίθετα, σημασία έχει ένα άλλο γεγονός, το οποίο έχετε επανειλημμένα τονίσει: το γεγονός ότι η επίδικη επιδάρυνση αποτελεί ένα, ελάχιστο έστω, εμπόδιο στο ενδοκοινοτικό εμπόριο. Το ότι δέδαια η πληρωμή της διεξαγωγής του ελέγχου που επιδάλλεται στους εισαγωγείς προκαλεί τέτοιο εμπόδιο δεν μπορεί να αμφισδητηθεί σοδαρά. Πράγματι, η πληρωμή αυτή επηρεάζει την τιμή των εισαγόμενων εμπορευμάτων και έχει επομένως στις εμπορικές συναλλαγές αποτελέσματα ανάλογα με τα αποτελέσματα των δασμών.

Υπό το ίδιο πρίσμα η καθής κυδέρνηση αντιμετωπίζει την πληρωμή για τους ελέγχους που διεξάγει το εργαστήριο ως αμοιδή υπηρεσίας. Πράγματι, σύμφωνα με τη νομολογία σας, οι χρηματικές επιδαρύνσεις που αποτελούν αμοιδή υπηρεσίας δεν μπορούν να χαρακτηριστούν ως επιδαρύνσεις ισοδύναμες με δασμό (πρδλ. αποφάσεις της 1. 7. 1969 στην υπόθεση 24/68, Επιτροπή

κατά Ιταλικής Δημοκρατίας, Racc. 1969, σ. 193, ιδίως σκέψη 11 — της 11. 10. 1973 στην υπόθεση 39/73, Rewe, Racc. 1973, σ. 1039, ιδίως σκέψη 4 — της 5. 2. 1976, στην υπόθεση 87/75, Bresciani κατά Amministrazione italiana delle finanze, Racc. 1976, σ. 129 — της 25. 1. 1977 στην υπόθεση 46/76, ό.π., σκέψεις 7/11 — της 12. 7. 1977 στην υπόθεση 89/76, Επιτροπή κατά Κάτω Χωρών, Racc. 1977, σ. 1355). Δεν μπορεί όμως να γίνει επίκληση της νομολογίας αυτής εν προκειμένω, αφού οι δανικοί έλεγχοι των αραχίδων ανταποκρίνονται σε ένα γενικό συμφέρον του κράτους, δηλαδή την προστασία της υγείας. Δεν είναι επομένως δυνατό ο έλεγχος αυτός να θεωρηθεί υπηρεσία που παρέχεται ατομικά στον επιχειρηματία που υπόκειται στον έλεγχο και έτσι να θεωρηθεί ότι είναι νόμιμη η απαίτηση καταβολής αντιπαροχής για την υπηρεσία αυτή.

Το ορθό είναι ότι η επιβάρυνση, για να μην εμπίπτει στην εν λόγω απαγόρευση και να εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 95, πρέπει να αποτελεί μέρος «ενός γενικού συστήματος εσωτερικών επιβαρύνσεων που επιβάλλονται συστηματικά σε κατηγορίες προϊόντων σύμφωνα με αντικειμενικά κριτήρια που εφαρμόζονται ανεξάρτητα από την καταγωγή των προϊόντων» (όπως έχετε κρίνει, μεταξύ άλλων, με την απόφαση της 28. 1. 1981, στην υπόθεση 32/80, Kortmann, Συλλογή 1981, σ. 251, συγκεκριμένα στη σκέψη 16). Και αυτό είναι νομίζω το κεντρικό σημείο της διαφοράς. Η δανική επιβάρυνση εμπίπτει σε ένα γενικό σύστημα εσωτερικών φόρων; Ας αναρωτηθούμε όμως πρώτα τι νοείται με την έκφραση αυτή.

3. Ο δικηγόρος της καθής υπογραμμίζει στη συνέχεια ότι η εσωτερική ρύθμιση σχετικά με τους υγειονομικούς ελέγχους των αραχίδων αναφέρεται αδιακρίτως στα εισαγόμενα και στα εγχώρια προϊόντα. Στην πραγματικότητα, εφόσον δεν υπάρχει δανική παραγωγή αραχίδων, η διακηρυσσόμενη ισότητα μεταχείρισης είναι τυπική και μόνο. Εκτός όμως από αυτό, θα μπορούσε να παρατηρήσει κανείς ότι, σύμφωνα με τη νομολογία σας, για να ισχύσει η απαγόρευση του άρθρου 9, δεν είναι αναγκαίο να οδηγεί σε διακρίσεις η επιβάρυνση ισοδύναμου αποτελέσματος. Υπέρ της ερμηνείας αυτής (σχετικά με την οποία 6λ. την απόφαση της 1. 7. 1969 στην υπόθεση 24/68, ό.π., και ιδίως τη σκέψη 9, και την απόφαση που εκδόθηκε την ίδια ημέρα στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις 2 και 3/69, Brachfeld και Chougol, Racc. 1969, σ. 211, ιδιαίτερα τις σκέψεις 17/18 και 24/25) συνηγορεί αποφασιστικά το γεγονός ότι η επίδικη απαγόρευση εφαρμόζεται αντικειμενικά, ανεξάρτητα δηλαδή από το αν υπάρχουν ή δεν υπάρχουν ανταγωνιστικά προϊόντα στη χώρα εισαγωγής.

Ως προς το σημείο αυτό, διάφορες αποφάσεις σας παρέχουν πολύτιμα στοιχεία. Αναφέρομαι καταρχάς στην απόφαση της 3ης Φεβρουαρίου 1981, στην υπόθεση 90/79, που έχω ήδη αναφέρει και στην οποία επέμεινε πολύ ο συνήγορος της δανικής κυβέρνησης, ισχυριζόμενος ότι από την απόφαση αυτή μπορούν να συναχθούν σοβαρά επιχειρήματα υπέρ της άποψής του. Αντικείμενο της υπόθεσης εκείνης ήταν το ζήτημα αν μια επιβάρυνση που επιβαλλόταν σε εισαγόμενα προϊόντα (και συγκεκριμένα σε συσκευές ανατύπωσης) αποτελούσε, αντί για επιβάρυνση ισοδύναμου αποτελέσματος, εσωτερικό φόρο κατά την έννοια του άρθρου 95. Το Δικαστήριο εξέτασε όλη τη γαλλική νομοθεσία στο πλαίσιο της οποίας εντάσσονταν τα μέτρα σχετικά με τις συσκευές ανατύπωσης και ιδιαίτερα το σύνολο των εσωτερικών διατάξεων που απέβλεπαν στην αποφυγή του κινδύνου η διαδικασία της ανατύπωσης να στερήσει τους συγγραφείς και τους εκδότες από τα ωφελήματα που τους εξασφαλίζουν οι εθνικοί νόμοι περί των δικαιωμάτων του δημιουργού.

Μου φαίνεται επομένως οφθαλμοφανές ότι, όταν το Δικαστήριο κάνει λόγο για «γενικό σύστημα», αναφέρεται σε ένα ευρύ κανονιστικό πλαίσιο στο οποίο είναι φυσικό να εντάσσεται η επιβάρυνση. Ανάλογα στοιχεία παρέχουν και άλλες αποφάσεις. Υπενθυμίζω την απόφαση της 22ας Μαρτίου 1977 στην υπόθεση 78/76, Steinike και Weinlig κατά Γερμανίας (Racc. 1977, σ. 595). Στην υπόθεση εκείνη έπρεπε να προσδιορίσετε τη φύση μιας επιβάρυνσης που επιβαλλόταν σε μια τεράστια κατηγορία εμπορευμάτων, όπως είναι τα οπωροκηπευτικά προϊόντα. Και εσείς κρίνατε ότι για «γενικό σύστημα» μπορεί ακριβώς να γίνει λόγος όταν η εσωτερική επιβάρυνση επιβάλλεται «σε ολόκληρες κατηγορίες εγχώριων ή αλλοδαπών προϊόντων τα οποία όλα βρίσκονται υπό ανάλογες συνθήκες, ανεξάρτητα από την καταγωγή τους» (σκέψη 30).

Ούτε άλλωστε μου φαίνεται ότι μπορεί να επικαλεστεί κανείς, όπως κάνει ο συνήγορος της δανικής κυβέρνησης, προκειμένου να συναγάγει τα αντίθετα συμπεράσματα, τις δύο αποφάσεις της 4ης Απριλίου 1968 στις υποθέσεις 27/67, Fink-Frucht (Racc. 1968, σ. 297), και 31/67, Stier (Racc. 1968, σ. 313). Πράγματι, και στις δύο εκείνες υποθέσεις η επίδικη επιβάρυνση εισπραττόταν στο πλαίσιο του φόρου κύκλου εργασιών, ο οποίος είναι εξ ορισμού φόρος γενικής ισχύος. Μου φαίνεται ότι αυτό είναι το αποφασιστικό στοιχείο των καταστάσεων στις οποίες αναφέρονται οι υποθέσεις εκείνες. Δεν έχει αντίθετα σημασία για την παρούσα υπόθεση το γεγονός ότι η επιβάρυνση που αποτελούσε το αντικείμενο των υποθέσεων εκείνων επιβαλλόταν, επειδή δεν υπήρχε ανάλογη εγχώρια παραγωγή, μόνο στα εισαγόμενα προϊόντα (εσπεριδοειδή ή φρούτα που δεν παράγονται στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία).

4. Ας δούμε τώρα αν η χρηματική επιβάρυνση που προβλέπει η δανική ρύθμιση ανταποκρίνεται στα παραπάνω κριτήρια: αν δηλαδή η ρύθμιση αυτή έχει ως αντικείμενο έναν ολόκληρο τομέα εμπορευμάτων και συνεπώς αν το πεδίο εφαρμογής της είναι αρκετά ευρύ.

Η απόφαση 7 της 7ης Ιανουαρίου 1971, από την οποία ανέκυψε η παρούσα διαφορά, εκδόθηκε βάσει του νόμου 310 της 6ης Ιουνίου 1973, ο οποίος αφορά (μεταξύ άλλων) τα τρόφιμα. Η απόφαση αυτή αναθέτει στις αρχές τοπικής αυτοδιοίκησης την επίβλεψη και τον έλεγχο των προϊόντων αυτών στα διάφορα επίπεδα της παραγωγής, της διανομής και της εμπορίας, επιρρίπτοντας τις σχετικές δαπάνες στο κοινωνικό σύνολο μέσω των τοπικών φόρων. Για ορισμένα όμως προϊόντα προβλέπεται διαφορετική ρύθμιση. Σχετικά, το άρθρο 41 ορίζει ότι «ο υπουργός στον οποίο έχει ανατεθεί ο αγώνας κατά της ρύπανσης μπορεί να καθορίσει κανόνες ή να λάβει μέτρα βάσει των οποίων ορισμένες κατηγορίες τροφίμων ή πρόσθετων ουσιών θα υποβάλλονται σε ιδιαίτερο έλεγχο, τις δαπάνες του οποίου θα φέρει η ενδιαφερόμενη επιχείρηση». Όπως διευκρινίζεται στα σχόλια του νόμου, η τελευταία αυτή λύση επελέγη λόγω του ότι προβλέπεται ότι οι επιχειρήσεις θα μετακυλίσουν τις δαπάνες στους καταναλωτές ενσωματώνοντάς τες στην τιμή πώλησης.

Έτσι, βάσει του άρθρου 41, εκδόθηκαν πολλές αποφάσεις σχετικά με τους ελέγχους των πρόσθετων ουσιών και ορισμένων τροφίμων. Η κατηγορία όμως που αφορά τα τρόφιμα αποτελείται από δύο μόνο μέτρα:

α) την απόφαση 555 της 29ης Νοεμβρίου 1974, που απαγορεύει την εισαγωγή καρυδιών Βραζιλίας, και

β) την απόφαση 7 της 7ης Ιανουαρίου 1971, που θεσπίζει ανάλογη απαγόρευση για τις αραχίδες και αποτελεί το αντικείμενο της προκειμένης υποθέσεως.

Και οι δύο απαγορεύσεις δικαιολογούνται από τον υψηλό βαθμό του κινδύνου για την υγεία που συνεπάγεται η αφλατοξίνη η οποία βρίσκεται στα σχετικά προϊόντα και καμιά από τις δύο αυτές απαγορεύσεις δεν είναι απόλυτη. Πράγματι, όπως γνωρίζουμε, είναι δυνατή η εισαγωγή των καρυδιών Βραζιλίας και των αραχίδων, αρκεί να εγκριθεί από το διευθυντή του εθνικού ινστιτούτου τροφίμων κατόπιν των υγειονομικών ελέγχων που βαρύνουν τους επιχειρηματίες.

Κατά τη γνώμη μου πάντως, μια επιβάρυνση σαν αυτή που εξετάζουμε έχει πολύ περιορισμένη έκταση εφαρμογής για να μπορεί σχετικά να γίνει λόγος για «γενικό σύστημα επιβαρύνσεων». Η καθής κυβέρνηση υποστηρίζει ότι υπάρχει τέτοιο σύστημα και ότι το συνεκτικό στοιχείο του συνίσταται στον ιδιαίτερα μεγάλο κίνδυνο που εμφανίζουν τα προϊόντα στα οποία αναφέρεται η επιβάρυνση. Δεν συμφωνώ. Η παρουσία αφλατοξίνης είναι βέβαια το στοιχείο που εξηγεί το γιατί επιφυλάσσεται ή ίδια μεταχείριση στις αραχίδες και τα καρύδια Βραζιλίας. Αληθεύει όμως επίσης ότι τα προϊόντα αυτά αποτελούν μια υπερβολικά μικρή ομάδα εμπορευμάτων — ακόμη και αν δεχτεί κανείς ότι μπορεί να γίνει λόγος για «ομάδα» — για να υπάρξει «κατηγορία» εμπορευμάτων και να δικαιολογηθεί η ύπαρξη ενός ιδιαίτερου συστήματος εσωτερικών φόρων. «Σύστημα» και «κατηγορία» είναι δηλαδή στην περίπτωσή μας εξαιρετικά ανεπαρκείς όροι: αυτό που έχουμε ενώπιόν μας είναι απλώς δύο ειδικές διατάξεις, οι οποίες επομένως δεν μπορούν να δικαιολογηθούν στο πλαίσιο του άρθρου 95.

5. Σαν τελευταίο επιχείρημα η δανική κυβέρνηση επικαλείται επικουρικά το επιχείρημα της καλής πίστης. Η δανική κυβέρνηση υποστηρίζει ότι αν ένα κράτος μέλος επιβάλλει καλόπιστα στους εισαγωγείς ορισμένων προϊόντων μια χρηματική επιβάρυνση, δηλαδή χωρίς να έχει επίγνωση ότι αυτό αποτελεί εμπόδιο στο κοινοτικό εμπόριο, δεν είναι δίκαιο να θεωρηθεί υπεύθυνο παράβασης του άρθρου 9 της συνθήκης. Εν προκειμένω — προσθέτει η καθής κυβέρνηση — η καλή πίστη αποδεικνύεται από το γεγονός ότι η επιβολή της επιβάρυνσης βασίζεται σε τελευταία ανάλυση στην πρόθεση προστασίας της υγείας. Πρέπει επομένως να υποτεθεί ότι, αν υπήρχαν αντίστοιχα εγχώρια προϊόντα, θα επιβαρύνονταν κατά τον ίδιο τρόπο.

Αλλά και αυτό το επιχείρημα πολύ απέχει από το να είναι πειστικό. Όπως παρατήρησε ο εκπρόσωπος της Επιτροπής, αν γινόταν δεκτή η δικαιολογία της καλής πίστης, αυτό θα σήμαινε την αποδοχή ενός υποκειμενικού και μόνο κριτηρίου. Η νομολογία όμως προσανατολίζεται προς την αντίθετη κατεύθυνση. Πράγματι, έχετε επανειλημμένα τονίσει ότι το γενικό σύστημα των εσωτερικών φόρων, του οποίου μέρος πρέπει να αποτελεί η επιβάρυνση που επιβάλλεται στους επιχειρηματίες για να μπορεί να θεωρηθεί νόμιμη, πρέπει να προσδιορίζεται με αντικειμενικά κριτήρια. Θα έπρεπε άλλωστε να προστεθεί — και η παρατήρηση αυτή μου φαίνεται κρίσιμη — ότι τίθεται ζήτημα εφαρμογής της απαγόρευσης του άρθρου 9, όποτε η επιβάρυνση εμποδίζει αντικειμενικά το κοινοτικό εμπόριο. Κατά συνέπεια, αν θεωρηθεί ότι έχουν σημασία ως προς το σημείο αυτό υποκειμενικοί παράγοντες, αυτό θα ισοδυναμούσε με σοβαρή εξασθένιση μιας βασικής αρχής, όπως είναι η ελεύθερη κυκλοφορία των εμπορευμάτων.

6. Κατόπιν όλων των συλλογισμών που ανέπτυξα μέχρι εδώ, προτείνω στο Δικαστήριο να αποφασίσει ως εξής επί της προσφυγής την οποία άσκησε με δικόγραφο που κατέθεσε στη γραμματεία στις 26 Μαρτίου 1982 η Επιτροπή κατά του Βασιλείου της Δανίας:

Να αναγνωρίσει ότι το Βασίλειο της Δανίας, διατηρώντας σε ισχύ την υποχρέωση των εισαγωγέων αραχίδων και προϊόντων με βάση τις αραχίδες προελεύσεως άλλων κοινοτικών χωρών να καταβάλλουν τις δαπάνες των υγειονομικών ελέγχων στους οποίους υπόκεινται τα εμπορεύματα αυτά και από τους οποίους εξαρτάται η χορήγηση της άδειας εισαγωγής των προϊόντων αυτών, παρέβη τα άρθρα 9 και 13 της συνθήκης ΕΟΚ.

Όσον αφορά τα δικαστικά έξοδα, μου φαίνεται ότι είναι δίκαιο να κατανεμηθούν εξ ολοκλήρου μεταξύ των διαδίκων, επειδή τα εξετασθέντα ζητήματα είναι λεπτά και εμφανίζονται για πρώτη φορά, τουλάχιστον από ορισμένες απόψεις.